

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 86

číslo 2

8. ledna 2006

Cena 6 Kč

Téma týdne

**Co vzkazují návštěvníci
půlnočních bohoslužeb
naší církvi**

k 86. výročí vzniku

PŘED 86 LETY VZNIKLA NAŠE CÍRKEV

Právě dnes si připomínáme 86. výročí vyhlášení naší církve. V 15 h za ni poděkujeme Bohu při slavnostních bohoslužbách v chrámu sv. Mikuláše v Praze na Staroměstském náměstí, kde byla církev vyvolána k životu na vánočních bohoslužbách v roce 1919, na nichž po téměř 300 letech opět zazněla česká liturgie. Loňskou půlnoční bohoslužbu z chrámu sv. Mikuláše přenášel rozhlas (viz str. 3) a protože v Praze a ve velkých městech jsou tyto bohoslužby velice navštěvované, využili jsme příležitosti a zeptali se mj. v dejvickém sboru návštěvníků, co by chtěli vzkázat naší církvi k výročí jejího vzniku. Některé odpovědi rozhodně stojí za zamyšlení.

Alena a Josef K., manželé středního věku: *Do kostela chodíme jen na půlnoční, nebyli jsme k tomu vychovávaní, ale líbí se nám prostředí a myslíme, že něco nad námi je. Na této církvi se nám líbí, že je taková obyčejná, můžeme se lépe soustředit na to, co se děje. Zkusili jsme jít i na normální bohoslužby. Kázání se nám docela líbilo i farář byl sympatický, ale každou neděli nemáme čas, tak asi zase přijdeme až za rok.*

Martina L., studentka střední školy: *Babička je v této církvi a já jsem tady asi taky pokřtěná, ale naši na to moc nejsou, takže chodím někdy s kamarádkou. Na půlnoční se mi líbí koledy, ráda si je zazpívám. Moc nejsem nadšená z uměleckých vložek, na koncert si přeče můžu zajít kdykoli. Kázání moc nechápu, ale dá se to vydržet, když není dlouhé. Babička mě přemlouvá, abych s ní šla někdy na bohoslužby, ale většinou mi to nevyjde a taky farář mluví takovou pro mne skoro neznámou řečí, že nechápu, oč vlastně jde. Možná bych chodila na nějaké náboženství, ale nevím, kam bych měla jít.*

Zkoušela jsem číst Bibli, jenže mě to brzo přestalo bavit. Pak mě nějakí lidé přemlouvali, abych uvěřila v Pána Ježíše, že umřel i za moje hříchy, ale to už vůbec nechápu, když umřel dávno a já mám hříchy teď. Kdybych se měla rozhodnout, nechci, aby byl někdo trestaný za mne. Myslím, že Bůh je, ale přece není tak nespravedlivý, aby trestal někoho jiného za to, co dělám já.

Marie S., důchodkyně: *Jsem členkou této církve, ale do sboru chodím tak pětkrát za rok. Znáte to - Vánoce, Velikonoce, dušičky a vzpomínky. Když se už odhodlám, jsem ráda, že jsem tady. Hlavně vidím známé a můžu si s nimi popovídat. V této církvi jsem pokřtěná, biřmovaná, měla jsem tady svatbu. Mám tři děti a všechny jsou pokřtěné i vnuci a pravnuk, ale moc nechodíme. Někdy se mi také zdá, že už je ta církev nějaká jiná, než když jsem byla mladá. Jedině mám radost z toho, že naše církev pořád existuje, i když z jiných církví předpovídali, že dlouho nebude, že nepřetrvá ani rok 2000. Je pravda, že už nás moc není, ale jsou mnohem menší církve a také si starosti o budoucnost nedělají. Asi víc věří Pánu Bohu, že je tady chce.*

David T., vysokoškolák: *Nejsem pokřtěný, ale začínám o tom uvažovat, že bych se dal pokřtít právě v této církvi. Líbí se mi, že je taková obyčejná, bez ozdob. Chodil jsem do různých kostelů různých církví, ale skoro všude mě začali přemlouvat, abych se dal pokřtít, že nebudu spasený. Jen tady na mě nikdo nevyzvídá, nikdo mě nepřemlouvá a nenutí, abych věřil tak jako on. Tady mi připadá důležitější život než nějaké povídání. Chodím občas i na bohoslužby, tak dvakrát měsíčně. Líbí se mi liturgie, je to taková zpívaná modlitba. Vím, že tady byly nějaké problémy, sledoval*

jsem to i v televizi a potěšilo mě, že se všechno vyřešilo. Někdy lidé neunesou nějakou funkci a nechtějí si to přiznat. Je moc dobře, že už je to za námi. Přeju této církvi, aby zůstala taková, jaká je - otevřená pro každého a srozumitelná.

Daniela a Petr B., mladí manželé: *Do kostela nechodíme vůbec, tady jsme poprvé a je to takové zvláštní. Cítíme, že sem patříme. Všemurozumíme a tak nějak to k Vánocům patří. Asi se přijdeme podívat i na nedělní bohoslužbu, jestli to bude podobný pocit jako teď. Bůh určitě je, přece tady to všechno nevzniklo samo od sebe. Ani jedni rodiče nejsou věřící, ani babičky a dědečkové. Mají úplně jiné zájmy, ale takový život je dost prázdný a pořád stejný. Sem jsme šli, protože to máme nejbližší, a dobře jsme udělali. O téhle církvi bychom se rá-di dozvěděli víc, škoda, že tady není nějaká propagační brožura, kterou bychom si odnesli domů.*

Milena S., důchodkyně: *Chodím prakticky každou neděli. Je mi líto, že tady není tolik lidí jako teď na půlnoční. Asi neumíme lidi získat. Když jsem byla mladá, chodilo nás desetkrát víc, jezdili jsme na výlety, hráli divadlo. Teď už lidi nadržují tolik pohromadě. Když máme nějaký program v týdnu, tak lidi přijdou, ale na bohoslužby je to netáhne. Asi už je jiná doba. Ani moji vnuci nechtějí chodit, tak je ani nepřemlouvám. Je velká konkurence - počítače, televize, jiné zábavy. Život je jiný. Lidé také víc pracují a v neděli se jim nechce vstávat. Potřebují si odpočinout. Asi by bylo dobře pořádat něco i v týdnu, to by se asi našlo víc lidí, že by si večer udělali čas. A hlavně bychom si pořád neměli stěžovat. Vždyť ta naše církev je dar od Pána Boha.*

(red)

OCENĚNÍ NAŠICH FARÁŘŮ

Statutární město Brno, Městská část Brno-Židenice jmenuje osobností Městské části Brno-Židenice L.P. 2005 **Karla Pavlíka in memoriam** "za významnou pastorační činnost v dobách rozvoje prvních obcí Církve československé, za osobní angažmá pro stavbu Chrámu Spasitele a důležité nasazení se ve Spolku pro zřízení reálného gymnázia v Židenicích" a **Adolfa Mádra in memoriam** "za aktivní pastorační činnost i v době komunistické nesvobody, za významné ekumenické činnosti a za jeho angažmá se pro Chrám Spasitele v Brně-Židenicích". Podepsáni: Ing. Josef Veselý – starosta, PhDr. Petra Kačírková – místostarostka, Ing. Petr Janko – místostarosta.

Oba duchovní vybrala Rada MČ za jejich zásluhy a aktivní činnost především v Židenicích.

Čestná uznání byla slavnostně předána starostou a místostarosty rodinným příslušníkům vyznamenaných na společenském večeru dne 21. října 2005. V současné době možno zhlédnout v židenickém Chrámu Spasitele malou výstavku, připomínající činnost těchto dvou významných osobností naší církve.

Karel Pavlík (*1. 7. 1883 Hrubá Vrbka, +4. 1. 1958 Brno) byl vysvěcen na římskokatolického kněze v r. 1909. Roku 1921 (spolu se vzdáleným příbuzným, římskokatolickým knězem Matějem Pavlíkem, působícím v Kroměříži - pozdějším I. moravským biskupem Gorazdem, s nímž již dlouhá léta spolupracoval) vstoupil do nově vzniklé Církve československé a

s ním přestoupila i polovina farnosti ve Zborovicích u Kroměříže, kde byl t.č. kooperátorem a založil tak svou první náboženskou obec ČČS, v níž byl jmenován farářem. Stýkal se v Kroměříži rovněž s prof. Spisarem a ostatními zakladateli naší církve na Moravě. Ještě hned po 1. svět. válce, pro své pokrokové a vlastenecké názory, byl zvolen předsedou Národního výboru ve Zborovicích.

Dne 1. 10. 1923 se stal pomocným duchovním a učitelem náboženství ČČS v Brně. Zde učil na všech školách a na mnoha místech Moravy. Jako výborný řečník jezdil na propagační cesty. Zvláštní pozornost věnoval pak brněnským předměstím Židenicím, Juliánovu a Černovicím a svou aktivitou podstatně zvýšil počet příslušníků církve.

Již 20. 11. 1923 se zúčastnil schůze důvěrníků sboru v Židenicích a začal s ním usilovat o ustanovení samostatné náboženské obce v Židenicích. Dne 4. 8. 1925 se zúčastnil zřízení stavebního výboru, s nímž začal připravovat stavbu kostela, a především s pozdějším předsedou rady starších J. Bojanovským začal sledovat parcelaci v oblasti vznikajícího Karáskova náměstí. Oba pro získání parcely intervenovali nejen u brněnského starosty K. Tomeše, ale i na ministerstvu.

Již 2. 2. 1926 brněnská rada starších (v jejich zastoupení) pravomoc vykonávat všechny nutné funkce samostatně, jako faráři-expositovi.

Dne 24. 3. 1927 byla výnosem Min. školství a nar. osvěty v Praze schvále-

Dokončení na str. 3

CÍRKEV NEBO SPOLEČENSTVÍ?

Zakladatelská generace Církve československé, prodchnutá idejemi modernismu, založila svůj vznikající útvar českého křesťanství na pojmu církev. Neměla s tím potíže. Příkladově se tak k typu lidové církve, jejíž existenční podmínky přecházely z rakousko-uherského dědictví do prostředí nové republiky. V něm existovalo pak pět šest církví daného typu; a vedle toho řada dalších, menších, převážně pietisticky vyznavačských společenstev.

Jistá část obyvatelstva vzniklé Československé republiky žila s náboženstvím spíše jen formálně. Další významná část byla od dědičného křesťanství již odkloněna a oddávala se liberalismu a humanistickým ideálům, ne-li přímo ateismu. Přesto strukturální společenské

podmínky republiky nadále poskytovaly církvím pozoruhodnou podporu. V jakém smyslu? Především stát vedl a církvím poskytoval evidenci náboženské příslušnosti všeho obyvatelstva. To jim umožňovalo dokonalý přehled o jejich členské základně (včetně přístupů, výstupů, narození dětí, úmrtí, přestěhování...). Nadto zůstávala církvím určitá funkce úřední, totiž matriční; evidence křtů, sňatků a pohřbů a vydávání úředních matričních dokladů vázalo členy k farním úřadům. Stát neupíral církvím a náboženským společenstvem jisté poslání mravní a kulturní. V oblasti školství zaručovaly samy vzdělávací orgány povinnou náboženskou výchovu; to zajišťovalo kontakt církvi k masám dětí a svým způsobem i k rodinám a s tím i příznivé

podmínky pro získávání dalších generací obyvatelstva. Kromě toho mohly církve působit i prostřednictvím svých vlastních institucí školských, zdravotních a sociálně diaconických.

Taková situace trvala až zhruba do roku 1950. S nástupem lidově demokratického státního zřízení, provázeného útočným ideologickým ateismem, změnila se zásadně. Náboženské přesvědčení stávalo se věcí ryze interní – a nežádoucí! Přestala státní evidenci náboženské příslušnosti obyvatelstva; přesněji řečeno věřící lidé začali být pozorováni a evidováni jinými orgány – stranickými, lidosprávními, uličními, dokonce odboráři, mládežnickými... Matriční záležitosti převzal výhradně stát. Katechetické

Dokončení na str. 3

Šrouby

... žlutozlatě se lesknou, maličké emtrojky, bohatýrské osmičky, šrouby s hlavou válcovou, čočkovitou, šestihrannou i ty s hlavou zapuštěnou, promíchané s vločkami matiček a podložek, přes třicet let dřímají v krabici, kam jsem je uložil...

Za hluboké bezbřehé totality sedmdesátých let jsem pracoval v SONP neboli v Poldovce. Fabrika byla velké samostatné město v Kladně, s vlastními prodejny, lékárnou, dopravou a pohraniční – Závodní stráží. Byl jsem mladým majitelem krásného autíčka, kabrioletu Aero 662 – ročník '32. Krásné chvíle za volantem byly vykoupeny dřinou v zákopech. Abych jezdil, musel jsem mít četné "známosti" – v navijárně, když dynamo nebo regulátor začal stávkovat, v soustružně, bylo-li třeba něco "vytočit". Proměna brumlání rozvážného dvoutaktu do hlasitého třeskotu oznamovala velké problémy. Propálený výfuk se nedal vrátit pronést v kapse. Do svařovny, velice důležité "známosti", putoval via plot a stejně se vracel zpátky.

Jednoho dne, to jsem byl elektrikářem na válcovně, nás nechal mistr nastoupit a přečetl veledůležitý ferman. Starostlivá vrchnost varovala před svědky Jehovými. „Jsou to rozvraceči, odmítající vykonávat nejčestnější povinnost občana socialistické vlasti, vzít zbraň do ruky a hájit výdobytky reálného socialismu.“ Tehdy leccos nepřijemného byla "nejčestnější povinnost", práce v dolech, těžkém průmyslu, vojna... „Jsou to zpátečníci, odmítají transfuzi krve...“ a tak dále...

Na Kladensku bylo hodně svědků Jehovových. Ti, aby se vyhnuli vojny, odcházeli pracovat do kladenských dolů a zdejšího těžkého průmyslu.

Po čase se On – svědek Jehovův objevil. Byl v mém věku, milý, vůbec nevypadal na nebezpečného rozvraceče. Byl jsem na "rouhače proti socialismu" zvědavý, vždyť bolševikům stál za obězník.

V ten čas jsem byl "převelen" do mořírny. Tam jsem objevil obrovské bohatství – mosazné šrouby bezpočtu druhů a velikostí. Mosazné šrouby? To je toho, řeknete. Jenže tehdy nešlo jít do železářství a poručit si, jaký šroub chcete. A nejednou takové bohatství, nikdo nepozná, když ho trochu zmizí. Začal jsem konat, nabral plné hrsti zlatožlutých šroubů a matek. Kam s nimi? Do kapes, tašky...? Ne! Na vrátnici šacovali a tašky prohmatávali, jak slepice.

Dostal jsem nápad, o ty na rozdíl od peněz nemám nouzi. Šrouby jsem nasypal do pytlíku, pytlík na hlavu, upevnil přilbou a vyrazil k vrátnici. Mladý silný krk měl s hmotností kontrabandu co dělat, ale poklad jsem úspěšně propašoval domů. Několik dní mne bolelo za krkem.

„Potřeboval bych tohle, nevíš, kde se to dá sehnat?“ nedlouho potom se mne svědek Jehovy zeptal a ukázal prasklý šroub, asi od kola, měl favorita. „Co si děláš starosti? Tady jich je plno.“ Přinesl jsem mu ze skladu nový. „Nevezmu si, krást se nemá!“ odmítl můj dar. „Ale to není krádež, dyť bolševici „znárodnili“ kde co,“ dost dotčeně jsem se bránil. Označení "krádež" se mi zdálo hodně přehnané. „To, že někdo kráde, neznamená, že musíš taky!“ Šroub si ode mne nevezl. Nevím jestli jej sehnal. Brzy odešel a nikdy jsme se znovu nesetkali. Avšak jeho slova a čestné jednání si pamatuji dodnes. Svědek Jehovův.

Mosazný "poklad" mám dodnes uložený v plechovce, do které jsem ho před více než třiceti lety uložil. Už není kam ho vrátit.

Jan Pacovský

Z kazatelského plánu

8. LEDEN 1920

Smíme přistupovat k Bohu svobodně a s důvěrou

Tento den nás rok co rok vybízí k díkům za všechna dobrodíní, která jsme od Pána přijali ve své církvi a jejím prostřednictvím. Uvažujeme o její minulosti, přítomnosti i budoucnosti. Ta bude vypadat podle toho, jak my sami dokážeme být poslušní Kristových slov. Jen věrným učedníkům zaslíbil Pán Ježíš svou lásku i vyslyšení prosebných modliteb. Na prvních křesťanech se osvědčilo, jak píše Pavel, že přijali evangelium „ne jako slovo lidské, ale jako skutečné, slovo Boží. Proto v nich také prokázalo svou sílu“.

Vstup: Ž 119,57-60

Epištola: 1Te 2,1-13

Evangelium: J 15,7-11

K obětování: Ko 3,16-17

K požehnání: Ef 6,10-19

Modlitba:

Za církev, v níž jsme našli svůj duchovní domov, ti, Pane, děkujeme. Za církev, v níž jsme našli tebe, tě velebíme. Za církev velkých předsevzetí, tě, Pane, prosíme o požehnání, abychom se tvého příchodu k soudu nemuseli bát. Děkujeme ti, Pane, že jsi měl tolik trpělivosti s našimi slabostmi a chránil nás ve zlých časech. Prosíme tě za budoucí dny naší církve. Pomáhej jí, aby jasněji chápala tvé slovo, žila v kázní, svornosti a lásce a byla světem svému okolí. Všem, kdo pracují v našich obcích, ať zvěstováním evangelia či jinou potřebnou službou, uděl bázeň a pokoru před tebou i trpělivou lásku k bližním. Kéž jsme, jako částka tvé obecné církve, požehnáním pro naši pozemskou vlast.

Vhodné písně: 112, 114, 134, 155, 165, 174, 177, 186, 199

K VÝROČÍ NAROZENÍ DR. KARLA FARSKÉHO

Pokračování z č. 1

Na akademickém gymnasiu jsme měli i svůj gymnasijský kroužek, o němž známost se dostala až na místodržitelství, a tak dále. Zkrátka – byl to tehdejší "předomladinářský" ruch, byla to doba slavných reskriptových schůzí, nadšeného pálení ohňů přede dnem Husovým a dnem císařského reskriptu. Jednou jsme s Karlem před Husovým svátkem spálili na Skalce příkerskému sousedovi pěkných pár stromků! Všechen ten strhující ruch vycházel z Prahy – a z té Prahy odejít?! Nikdy, i kdyby se člověk měl v tom konviktu tisíckrát lépe!

V posledních třídách gymnasiálních, od sexty počínajíc, přistoupila k tomu u mne pravidelná návštěva přednášek profesorů Drtiny, Masaryka, Čády – na druhé straně pak společnost kamarádů, sice ne "filosofů", kteří však stejně neměli kněžských ambicí. Zkrátka, já zájem o studium kněžské neprojevil. A tu ke cti strýčkově musím říci, že

přes to, že jistě ho můj nevděk tajně bolel – vždyť jsem byl od malička pod jeho ochranou – přes to podpory mi neodepřel a vůbec nikdy nečinil mi zjevných výčitek proto, že jsem nevstoupil do semináře. A to jistě ho bolelo právem, u mne i leccos jiného!

Tu si vždy vzpomínám, jak jsem našel na jednom papíře strýčkovou rukou psané heslo: Nenávidět se má hřích, nikoli hříšník! Bylo to patrně heslo pro kázání či exhortu. A podle toho hesla se řídil strýček i vůči mně. Myslím, že celkem vůbec neznal trvalé nenávisti.

Přišlo rozhodování Karlovo. Jak jsem již uvedl, sám jsem byl dosti pro to, aby Karel studoval medicínu – a Karel původně neřikal, že nebudě. Že by šel do semináře, mnoho se mi nezdálo. Vždyť o "třetí boskovské pouti", to jest. 8. září 1900, jsme byli Karel, Tonda a já odpoledne v Boskově "u muziky" a Karel tam začal, jak se nám zdálo, navazovati velmi slušnou známost.

Nad Písmem

JE TO TAKY NA NÁS

(1 Tes 2,1-13; J 15,7-11)

Tak jsme v té ČČSH. Když totiž přišli k našim prarodičům hlasatelé novodobého křesťanství (Farský a jeho spolupůvodci), lidé na jejich poselství (misi) slyšeli. „Sami víte, bratří, že náš příchod k vám nebyl marný. Víte také, jak jsme předtím ve Filipech trpěli a byli pohaněni; a přece nám náš Bůh dal odvahu hlásat vám, přes mnohý těžký zápas, evangelium Boží.“ Přes kaceřování a různé postihy ze strany starých struktur, přes těžký zápas ideový a existenční, Bůh dával odvahu hlásat evangelium Boží. Nedocnil by význam této formulace, kdo by se domníval, že by stačil termín evangelium (dobrá zpráva, radostná zvěst). Evangelium byla dobrá zpráva o vítězství vojsk nebo o narození císařova nástupce. „Proti mnohým evangeliiím starověku staví Nový zákon jedno evangelium o království Božím, jež znamená spásu.“ (Novotného Biblický slovník) A právě toto evangelium přinášeli průkopníci nové církve lidem otráveným válečnými masakry, ale také natěšeným na nový, spravedlivý pořádek.

Z těchto lidí mnozí zakládali Československou církev a stavěli pro ni účelové budovy (sbory, fary). Zřejmě zaslechli Boží oslovení – evangelium Boží. „Naše poselství nepochází z omylu ani z nekalých úmyslů, ani vás nechceme podvést. Bůh nás uznal za hodné svěřit nám evangelium, a proto mluvíme tak, abychom se líbili ne lidem, ale Bohu, který zkoumá naše srdce.“ Bůh jistě zkoumal srdce budovatelů církve a zkoumá je i u těch, kteří jsou dnes církví.

Co zjišťuje? Dozvíme se. „Tolik jsme po vás toužili, že jsme vám chtěli odevzdat nejen evangelium Boží, ale i svůj život. Tak jste se nám stali drahými!“ Určitě Farský i jiní dávali život pro církev, kam chtěli přivést mnohé lidi moderní

doby, kteří se Bohu ztráceli. Ani v postmoderní, ani v postpostmoderní době nemáme jiné poslání. Je závažné se rozpomínat na odhodlanost k sebeobětování, která namnoze vyprchala. „Jistě si, bratří, vzpomínáte na naše úsilí a námahu, jak jsme ve dne v noci pracovali, abychom nikomu z vás nebyli na obtíž, když jsme vám přinesli Boží evangelium.“ Pracovníci a služebníci v československé církvi měli, a dnes v husitské církvi mají, nízké ohodnocení při velkém pracovním vytížení. A neřikají: „Za málo peněz málo muziky.“

„Vy i Bůh jste svědky, jak jsme se k vám věřicím zbožně, spravedlivě a bezúhonně chovali.“ Inu, slyšíme poškleby na křesťanské liberály, ale zrovna oni většinou vynikali etickým chováním; věděli, že příkladný život nezkarikuje jejich církve samu.

A jedině tak mohli napomínat, aniž jim mohlo být předhazováno, že mluví, ale nečiní podle toho. Jsme dost ostražití a zodpovědní, abychom si nenaběhli? Víme přitom, že napomínání má být zároveň povzbuzením? (Napovídá to stejný kořen obou slov v hebrejštině a v řečtině totožné slovo pro oba výrazy.) „Víte přece, že jsme každého z vás, jako otec své děti, napomínali, povzbuzovali i zapísaňovali, abyste vedli život důstojný Boha, který vás povolal do slávy svého království.“ Patřit do Božího království, a to zatím nelze jinak než žít v církvi, vyžaduje život důstojný Boha; nedělat Bohu a církvi ostudu ničným myšlením, rozhodováním a jednáním.

Je s podivem, že si někteří, od nejvyšší postavených v církvi až po řadové členy, troufáme brát na lehkou váhu a nezávažně Boží výroky, instrukce, požadavky a normy. „Proto i my děkujeme Bohu neustá-

le, že jste od nás přijali slovo Boží zvěsti ne jako slovo lidské, ale jako slovo Boží, jímž skutečně jest. Vždyť také projevuje svou sílu ve vás, kteří věříte.“ Máme sílu Ducha Božího být věrní, obětaví, ukázněni? Máme sílu Ducha Kristova k vzájemné lásce, odpuštění, smíření a vytváření pěkného společenství? Jsme Duchem svatým silni pro křesťanské vedení svých rodin, sborů, k účinnému evangelizačnímu oslovení svých bližních?

Co tedy a jak? Inu tak: „Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li má slova ve vás, prostě, oč chcete, a stane se vám.“ Nedávalo by přece smysl, kdyby Bůh nečinil v součinnosti s námi, po čem toužíme ve shodě s Ním. A být s Bohem zajedno, to ani nebude jinak u toho, kdo slyší a zakouší Kristovo slovo: „Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás.“ Jsme milováni Pánem Ježíšem takovou láskou, jakou je Boží syn milován svým otcem. Neuvěřitelné. A přece.

Takže není nemožné, tedy je možné být Pánem Ježíšem po vůli. A s radostí. „Zachováte-li mé příkázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám příkázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. To jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla plná.“

Stanislav Jurek

**Velký Bože,
jistě není náhodou,
že jsme v určité církvi.
Děkujeme ti za ni.
Buď nám,
prosíme,
nápomocen,
abychom konali
a odvedli,
co je na nás.
Amen.**

CÍRKEV NEBO SPOLEČENSTVÍ...

Dokončení ze str. 1
působení ve školách bylo znesnadňováno, vytlačováno, až i téměř zlikvidováno. Vlastní církevní duchovní péče o děti a mládež se pokládala za nežádoucí a byla rozmanitými způsoby persekvována. Církvi se odmítala kulturní a diaconická práce jako nežádoucí. Veškerá činnost duchovní, ale i hmotná byla postavena pod státní dozor. Vyznavači i formální členové byli šikanováni. A tak dále – ještě jsme snad nezapomněli?!

Právě v té situaci počaly se decimované křesťanské církve rozpomínat na to, že mají být "společenstvím". Novozákonní pojem koinónia - obecnství nemohl jim být sice zcela neznámým, nyní však se jim přímo vnucoval. Jednoznačně jsme to mohli též pozorovat v důrazech druhé teologické generace Církve československé i v jejích sněmovních a dalších vyjádřeních z oné doby. Jak však proměnit ve skutečné společensství silně prořídlé řady členstva, v němž nadto ještě přežívaly historické představy o církvi, jež funguje jakýmsi samospádem? A jak motivovat a vyzbrojovat

kněžstvo za tak nesnadných podmínek k duchovní péči a individuální pastoraci, jež jsou podmínkou pro vznik, údržbu a rozvoj obecnství-společensství?

Změna společenských poměrů od listopadu 1989 nevedla k návratu časů, na něž byly církve původně zvyklé. Pravdou je, že dnešní církve u nás se prezentují jako svého druhu společensství – ať už si toho jsou vědomy či nikoli. Základní otázkou nadále zůstává, nakolik společensstvím - koinónií kompetentně jsou. Mohlo by se tedy zdát opodstatněné a správné to, co se mezi námi evidentně děje, totiž narůstající mluvení o vlastní husitské církvi jako o "společensství". Někteří mezi námi tak přejímají přirozený slovník malých, tzv. vyznavačských společenstev, jež jim zvenku pravděpodobně připadají věrohodnější a přitažlivější. Křesťanské společensství našeho typu se však nemůže beze škody zříct toho, s čím bytostně souvisí, totiž s církvi jako tělem Kristovým a viditelným společensstvím na zemi.

Další důvod k opatrnosti vůči nahrazování pojmu církev pojmem

společensství má jiný, formální ráz. Souvisí se změnou rétoriky v církvi Římskokatolické. Tato světová církev v uplynulém půlstoletí vykazovala jistý chápavější přístup k tomu, co se označuje ekumenismem. V posledním čase však pocítila potřebu zdůraznit své sebevědomí jediné pravé církve, aniž by opustila výraz jisté náklonnosti či tolerance vůči církevním útvarům, jež se zrodily ze světové reformace a potomních obrozeneckých a reformních hnutí. A tu jí připadlo jako vhodné mluvit o nich ne sice jako o odloučených bratřích, ale také ne jako o církvích. K tomu se má hodit výraz "křesťanská společensství". Nemělo by valný smysl chtít změnit slovník té církve; není koneckonců neproměnný. Nicméně schází též důvod, abychom na to sami přistupovali v tom smyslu, že bychom oněm "společensstvím" a tedy i sobě upírali hodnotu a název církvi. Takové počínání by nám sotva usnadnilo plnění trvalého závazku být skutečným společensstvím, ba naopak, mohlo by nás to svést až na cesty sekt.

Milan Salajka

OCENĚNÍ...

Dokončení ze str. 1
na samostatná náboženská obec ČČS v Brně - Židenicích s obvodem Židenice, Juliánov a Černovice. Na ustavujícím shromáždění nové obce dne 22.5.1927, po volbě rady starších, byl K. Pavlík jednomyslně zvolen jejím duchovním správcem.

K. Pavlík byl v letech 1924-31 členem sněmovního hospodářského výboru ČČS v Praze a dlouhá léta i členem diecézního finančního výboru. Roku 1926 byl jmenován inspektorem československého náboženství na obecných a měšťanských školách a později i na středních školách Velkého Brna a farností brněnské diecéze a části olomoucké diecéze. Jeho přičiněním bylo zřízeno 7 nových katechetských míst a druhé profesorské místo v Brně. Dále byl po dlouhá léta členem okresního školního výboru v Brně za ČČS a členem diecézní disciplinární komise Zemské školní rady.

Jedním z jeho snů bylo postavení chrámu. Po mnoha peripetích podařilo se náboženské obci koupit na Karáskově nám. pozemek dne 20.12.1932 a K. Pavlíkovi, spolu s několika členy RS, prosadit (ze 3 návrhů) stavbu architektonicky krásného skutečně reprezentativního chrámu, který byl prohlášen v r. 1988 národní kulturní památkou.

Stavba byla zahájena ihned po položení základního kamene dne 2.6.1935 a nový Chrám Spasitele byl slavnostně otevřen dne 5.7.1936 za účasti patriarchy ThDr G. A. Procházky, olomouckého biskupa ThDr. R. Stejskala, mnoha duchovních a oficiálních hostů, jakož i tisíců věřících. Městský školní výbor v Brně vyslovil dne 28.10.1938, ke 20. výročí vzniku ČSR, K. Pavlíkovi "dík a uznání" za horlivou a velmi úspěšnou činnost ve službě školní.

Jako farář působil v Židenicích až do 30.4.1939, kdy po rozbití ČSR povolil

své místo farářů Ottovi Wohlaufovi-Veleckému, který po zrušení ČČS na Slovensku musel opustit Bratislavu. K. Pavlík působil nadále jako inspektor náboženství a katecheta až do 1.5.1950 (kdy odešel ze školských služeb do penze) a zůstal v Židenicích ve funkci druhého duchovního do 1.5.1952, kdy ve svých 69 letech založil svou již 3. náboženskou obec ČČS v Brně-Černovicích a stal se opět jejím prvním farářem, aby 1. 7. 1951 předal tuto obec svému nástupci Z. Svobodovi a pro nemoc odešel definitivně do důchodu, i když občas nadále pracoval na poli církevním. Svě duchovní činnosti se věnoval s nesmírnou láskou a obětavostí. Měl velký sociální cit a vztah jak k prostým lidem, tak k mládeži. Pod jeho vedením židenická Jednota mládeže ČČS byla v Brně nejvzornější a vyšlo z ní do konce 40. let 20. století šest farářů.

V ekumenické činnosti udržoval dobré vztahy jak s představiteli Římskokatolické církve, tak především Československé církve evangelické, vždýť při posledním rozloučení s ním 8. 1. 1958 nad jeho rakví v Chrámě Spasitele mluvil mimo jiných i její konseknior A. Venc. Karel Pavlík však pracoval i v laické oblasti. Ve 30. letech 20. století byl totiž zakladatelem, neúnavným propagátorem a od začátku dlouholetým předsedou výboru Spolku pro zřízení reálného gymnázia v Brně-Židenicích.

Adolf Mádr (*14.3.1926 Česká Skalice, + 18.6.1968 Brno) svá teologická studia začal za okupace a pro uzavření vysokých škol nacisty je ukončil až v roce 1948. Již v roce 1945/46 se stal jedním z hlavních zakladatelů Akademického klubu Tábor. Jeho pokoj na koleji se proměnil v angažované středisko AKT-u, kde se setkávali spolupracovníci z řad bohoslovců a kde se zpracovávala většina tisků a dokumentů. S plným zaujetím studoval nejruznější obory teologie, nejvíce

však systematickou teologii. V roce 1948, po ukončení studií, byl vysvěcen na kněze a odchází do svého prvního působiště v Hrušovanech u Brna. Roku 1950 se stal farářem v Brně-Židenicích, kde působil, ač v posledních letech těžce nemocen, až do své smrti.

Přestože padesátá léta za komunismu znamenala tvrdý útisk a ostré sledování náboženského života ze strany státu, A. Mádr vyvíjel značnou aktivitu v duchovní péči jak ve prospěch starších lidí, tak ve prospěch mládeže, jakož i ve prospěch činnosti náboženské obce, která patřila k nejživějším v Brně a okolí. Pořádal nedělní školu v několika odděleních, po večerech se znovu scházela Jednota mládeže, obnovila se činnost divadélka, budovalo se loutkové divadlo. Několikrát do roka byly pořádány bazary, kde se prodávaly sestrami a mládeží háčkované, paličkované či šité předměty a výtěžek pak vždy sloužil nějaké plánované činnosti.

A. Mádr byl také iniciátorem vybudování nových reprezentačních varhan, místo stávajících starých, již nevyhovujících. Díky obětavosti dárců se toto dílo, přes osudný zásah měnové reformy, podařilo v letech 1954-57 realizovat. Takže v zimních měsících mohly být zahájeny pravidelné hudební nešpory a koncerty.

Své úsilí věnoval rovněž pořízení dvou (namísto za nacisty v roce 1942 zkonfiskovaných) nových zvonů, které zazněly poprvé k 40. výročí vzniku ČČS dne 8. 1. 1960.

Adolf Mádr byl v letech 1950-68, i přes svou těžkou chorobu, nejen výraznou osobností duchovního života ČČS v Židenicích, ale i v ekumenickém hnutí, neboť jako jeden z prvních navázal kontakty s ekumenickou komunitou v Taizé. Krajané v USA si ho dokonce vyžádali za svého faráře, k čemuž však pro jeho předčasné úmrtí nedošlo.

Ing. Jarko Pavlík, archivář NO Židenice

KOMENTÁŘ K JEDNÉ FOTOGRAFII

Dlouho před 23. hodinou 24. 12. 2005 se shromáždil velmi početný zástup před vchodem do chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze, "půlnoční" zde totiž bývá obvykle již od 23. hodiny. Čekající v klidu přijali vysvětlení, že kvůli přímému přenosu rozhlasové stanice Praha budou bohoslužby až od půlnoci. Všichni trpělivě počkali až do půl dvanácté a pak velmi rychle zcela zaplnili náš chrám (viz foto).

Při "půlnoční" zazněla celá "Vánoční mše" Jakuba Jana Ryby, rozdělená do příslušných částí dle Farského liturgie. Mši přednesl se sólisty partnerský sbor při naší náboženské obci "Resonance" za řízení pastorační asistentky sestry Mgr. Mily Pospíšilové, doprovázel orchestr a náš varhaník prof. Bohumír Rabas.

Pohled do zcela zaplněného chrámu i pověření rozhlasovým přenosem bohoslužeb byly pro nás velkým zadostiučiněním. Vždyť právě v roce 2005 byla naše náboženská obec ve sdělovacích prostředcích bezbranným cílem nevybíravých a lživých útoků, vedených bývalým patriarchou. Ten chtěl touto kampaní odvést pozornost od vlastních provinění. V rámci této akce dejvický farář se svou radou starších navrhl (dokonce písemně) rozpustit naši radu starších a zrušit celou náboženskou obec!

Domníváme se, že do posledního místečka zaplněný chrám i důstojný rozhlasový přenos byly správnou odpovědí na všechnu lež a nenávisť, rozpoutané proti naší náboženské obci. Mohutný zpěv několika set hlasů při závěrečné písni letošní půlnoční "Narodil se Kristus Pán" byl, jak věříme, Bohem požehnanou tečkou za uplynulým - pro nás tak těžkým - rokem 2005

Rada starších u sv. Mikuláše

TO JSTE SE ZASE PŘEDVEDLI

Takto a podobně mě atakují lidé, kteří v televizi zhlédli informaci, že ve Vatikánu zaujali oficiální stanovisko k homosexualitě kněží. Je pravdou, že, bohužel, informace přicházející z televize a z tisku jedním dechem hovoří o homosexualitě a pedofilii. Zde vidím zásadní chybu, protože obojí je bezpodmínečně nutné od sebe oddělit. Ne každý homosexuál je pedofilní. Proto není možné jedním dechem zavrhnout obojí. Je nutné konstatovat, že pedofilie je všude na světě trestným činem, a proto je skoro zbytečné o této skutečnosti hovořit. Jde o nemravnost, která je jednou pro vždy kvalifikována trestním zákonem, ale i kdyby nebyla takto kvalifikována, je to nemravnost, která je hodna pouze jednoznačného odsouzení. Naše církve má v této věci jasné stanovisko. Složitější problém je však homosexualita, o které se velice často mlčí, protože nám letitá tabuizace zapříčinila, že o tématu se v naší církvi šeptá, ale oficiální stanovisko vlastně neexistuje. Pro naši církve známe pouze svátost manželství, kterou je možno udělit jen mužům a ženám. Jakýkoliv mimomanželský styk je záležitostí porušení desatera a je to záležitost promiskuitní. Je nepředstavitelné, že by církve

mohla souhlasit s tím, že by řádně uzavřené manželství mělo jakýkoliv nemanželský vztah. I když by mohl být mnohdy různě ospravedlňován.

O to více je složitější postoj, jestliže je řádně existující manželství narušeno vztahem jedné z osob, která má navíc ještě vztah homosexuální. Toto je jednoduše stav netolerovatelný.

Složitější však je skutečnost, že zcela bezpochyby existují lidé, kteří nenesou jakoukoliv míru viny za svoji sexuální orientaci. I tak však musí platit fakt, že ani zde nemůže docházet k promiskuitě.

Naše církve však v žádném případě nepřipouští možnost, že by homosexuální vztah mohl být legalizován nebo snad dokonce svátostně posvěcen.

Zcela určitě se naše církve nezaobírala skutečností, zda existuje právní či morální důvod odmítnutí svěcení adeptů kněžského povolání pro jeho opačnou orientaci.

Tímto tématem bychom se měli zabírat, aby náš postoj byl, pokud to vůbec jde, jednoznačný. Opět je nutno konstatovat, že homosexualita však nemá rovnítko pedofilie.

Jan Hradil, slovenský biskup

AUTOR SPISOVNÉ SLOVENŠTINY

Ludovít Štúr byl vedoucí osobností slovenského národního hnutí v první polovině 19. století, ideologem a organizátorem formujícího se slovenského národa. Ovlivnil hluboce nejen své současníky, ale i následující generace slovenských vlastenců. Právem proto bývá nazýván největším Slovákem 19. století a je slovenským národem ctěn jako jeden z jeho nejslavnějších synů.

Vyrůstal v rodině evangelického učitele. Po nižším gymnáziu v Rábu studoval v letech 1829-36 na evangelickém lyceu v Bratislavě. V únoru 1837 se stal neplaceným zástupcem vedoucího katedry řeči a literatury česko-slovenské profesora J. Palkoviče. Zároveň byl v letech 1835-37 místopředsedou a hlavní osobností Společnosti česko-slovenské, působící při lyceu. Přednášel zde dějiny Slovanů, organizoval diskuse o dílech slovenských a slovenských básníků, vlastenecké výlety... Svým talentem, horoucím vlastenectvím, pracovitostí, energií a nesmírnou obětavostí výrazně ovlivnil názory i konání mladé generace slovenských vlastenců.

V letech 1838-40 studoval Štúr na universitě v Halle především jazykovědu a historii. Poté se vrátil do Bratislavy a až do podzimu 1843 působil opět jako neplacený zástupce profesora Palkoviče na evangelickém lyceu. Zde se kolem něho seskupila další generace národně zaměřené a demokraticky smýšlející mládeže. Štúr se v té době živil kondicemi a přispíval do četných novin a časopisů. Byl též spoluredaktorem Palkovičovy revue Tatránka. Napsal řadu básní, národně obranných polemických spisů (*Starý a nový věk Slováků, 1841*) i několik historicko-politických studií (*Azia a Evropa, 1842*). Podílel se na vypracování tzv. *Prestolného prosbopisu z roku 1842*. Štúr byl zpočátku zastáncem Kollárovy koncepce jednotného československého národa a bibličtiny jako spisovného jazyka Slováků. Postupně si však začal ujasňovat, že tato koncepce neodpovídá skutečnosti. V únoru 1843 se na schůzce se svými nejbližšími

přáteli rozhodl vytvořit nový slovenský spisovný jazyk. Vypracoval ho na základě středoslovenského nářečí, které bylo v té době nejužívanější a nejzachovalejší. Ideově politické a jazykové zdůvodnění kodifikace nového spisovného jazyka podal v práci *Náročija slovenskuo*, gramatický základ pak v díle *Nauka reči slovenskej*. V létě 1844 vyšel jako první kniha v nové slovenštině druhý ročník Hurbanovy ročenky Nitra. V témže roce založil Štúr se svými spolupracovníky celoslovenskou kulturně politickou organizaci Tatrín, která vydávala knihy v novém spisovném jazyku a postupně získávala ke spolupráci i mladé bernolákovce. Proti Štúrovi slovenštině vystupoval nejrozhodněji J. Kollár. Vypracování a šíření nového slovenského spisovného jazyka mělo mj. přispět i k získání lidových vrstev pro národní hnutí, neboť bernolákovština i bibličtina zůstávaly omezeny jen na malý okruh lidí. Stejněmu účelu mělo sloužit i vydávání slovenských novin. Po dlouholetém úsilí se Štúrovi podařilo 1. srpna 1845 vydat první číslo *Slovenských národních novin* s literární přílohou *Orol tatranský*. Štúr v nich postupně formuloval i slovenský politický program, který nejuceleněji vyjádřil v sérii článků *Naše nádeje a žiadosti k nastávajúcemu snemu (1847)*. Byl to program buržoazně demokratických přeměn Uher na základě rovnoprávnosti všech národů. Na podzim roku 1847 byl zvolen poslancem uherského sněmu. Ve svých sněmovních projevech se rezolutně zastával práv lidu a vystupoval proti maďarizaci.

Když vypukla v březnu 1848 revoluce, uvítal ji Štúr článkem *Nový vek*. V sociálních a politických otázkách byl s vůdci maďarské revoluce zajedno, ale v národnostní otázce se s nimi dostal do ostrých rozporů. Zatímco Maďaři prosazovali zásadu jediného maďarského politického národa v Uhrách, Slovinci se prohlásili za samostatný národ a žádali rovnoprávnost, federalizaci Uher, vytyčení etnografických hranic Slovenska apod. Nejdůležitější

zazněly tyto požadavky v *Žiadostiach slovenského národa*, vyhlášených 11. května v Ondrašovských lázních, jejichž sestavení se Štúr rovněž zúčastnil. Rozpory v národnostní otázce komplikovaly revoluci a nakonec zahaly Štúra a jeho přátele do náručí vídeňského dvora. Ale ještě před tím odjel Štúr, na něhož byl v Uhrách vydán zatykač, do Prahy. Účastnil se zde Slovenského sjezdu, na němž kritizoval austroslavismus českých liberálů - Palackého, Havlíčka a dalších. Paradoxně mu tak byl názorově bližší katolický kněz a hlasatel slovanské vzájemnosti Václav Štulc. Štúr se pak stal členem Slovenské národní rady založené v září 1848 a aktivně se účastnil organizování ozbrojené výpravy dobrovolnického oddílu, která měla na Slovensku vyvolat povstání proti maďarské vládě. Vystoupení dobrovolníků však předpokládaných cílů nedosáhlo. Nová, tzv. zimní výprava stejně jako další, letní z roku 1849 postupovaly proti maďarské revoluci již v součinnosti s rakouskou armádou.

V té době se Štúr účastnil organizování poselstev k panovníkovi a vídeňskému dvoru s peticemi, v nichž Slovinci žádali splnění národních požadavků. Ty však zůstaly oslyšeny. Ústupky, které vláda Slovákům učinila (užívání slovenštiny při nižších úřadech a v národních školách), byly minimální.

V době Bachova absolutismu žil Štúr pod policejním dohledem. Jeho žádost o opětovné vydávání *Slovenských národních novin* byla zamítnuta. Přispíval do *Slovenských pohledů*, dopisoval si s českými i slovenskými vlastenci, ale stále více se uzavíral do sebe. V té době žil v Modre, kde se po smrti bratra ujal jeho sedmi dětí. Psal básně a pracoval na velkém díle o dějinách Slovanů. Jakousi přípravnou prací k nim byly politicko-historicko-filosofické úvahy nazvané *Slovanstvo a svet budúcnosti* (do roku 1867 zůstaly v rukopise).

Z větších prací vydal ještě spis *O národních písních a pověstech plemen slovanských* (1853).

Před Vánocemi 1855 se nešťastnou náhodou při honu zranil a po třech týdnech zranění podlehl.

(red)

KALENDARIUM – LEDEN

9. 1. 1641 - Vydán byl patent, který se snažil bránit narůstajícímu zbojnictví (zejména na Válašsku - Ondruška, Adamčík). Patent sliboval odpuštění a navíc ještě bohatou odměnu každému zbojníkovi, který zabije svého kamaráda - zbojníka. Nepřinesl však žádný efekt.

9. 1. 1911 - Předseda vlády se pokusil o nové česko-německé rozhovory, ale neuspěl. Provedl novou reorganizaci vlády a 17. ledna jmenoval novým místopředsedou v Čechách na místo Coudenhoveho stoupence dohody hraběte F. Thuna.

10. 1. 1356 - Na římskoněmeckém sněmu v Norimberku byla schválena Zlatá bula Karla IV. (23 kapitol). Tento základní říšský zákon stanovil nové regule pro volbu římskoněmeckých králů: zásadu podřízenosti menšiny většině (ze sedmi volebních hlasů kurfiřtů stačily nyní čtyři ke zvolení kandidáta). Do té doby byla nutná plná shoda (konsensus). Současně došlo k zásadní úpravě právního postavení kurfiřtů - stali se jakýmsi poradním sborem římskoněmeckého krále. Ve vztahu českého státu a Říše potvrzovala bula jeho svébytnost a ojediněle privilegované postavení (na rozdíl například od Saska, Braniborska či Falce): svého krále si Češi vybírali sami, bez cizího zasahování, přičemž českému králi příslušelo první místo mezi světskými kurfiřty. V případě vymření mužských potomků platila pro český trůn ženská posloupnost. Zajímavé bylo, že kurfiřti museli znát nejen němčinu a italštinu, ale i češtinu. Některá říšská knížata (bavorská odnož Wittelsbachů a Habsburkové) odmítala Zlatou bulu uznat. Hlavní ustanovení zákoníku platila až do zániku Svaté říše římské národa německého (1806). Psána byla latinsky.

10. 1. 1821 - Narodil se v Dolném Kubíně **Janko Vlastimil Matúška** (+ 11. 1. 1877 tamtéž) - slovenský národní buditel a spisovatel, žák L. Štúra, autor slovenské hymny *Nad Tatrou sa blýská*.

10. 1. 1836 - Narodil se v Libáni nad Bystricí **Josef Emler** (+ 10. 2. 1899 v Praze) - historik, první profesor pomocných věd historických na Universitě Karlově. V 60. a 70. letech 19. století se připravoval celou svou činností na vydávání rozsáhlých pramenných edic k českým dějinám: Pozůstatky desk zemských království Českého r. 1541 pohořelých (1870, 1872), dále připravoval jako Palackým vybraný redaktor první svazky *Pramenů dějin českých* (*Fontes rerum bohemicarum*). Navázal rovněž na práci K. J. Erbena ve vydávání *Regest*, obsahujících listinný materiál, a pochopitelně i této ediční činnosti předcházela řada významných Emlerových studií. A konečně nelze zapomenout ani na *Libri confirmationum ad beneficia ecclesiastica pragensem per archidiecesim, I.-X.*, 1865-1889.

10. 1. 1986 - Zemřel v Praze **Jaroslav Seifert** (* 23. 9. 1901 v Praze) - básník, jediný náš nositel Nobelovy ceny za literaturu (1984).

10. 1. 1986 - Zemřel v Praze **Beno Blachut** (* 14. 6. 1913 v Ostravě) - slavný tenorista.

11. 1. 1991 - Zemřela v Schenectady v USA **Marie Provazníková** (* 24. 10. 1890 v Praze) - česká tělovýchovná pracovníce, od r. 1932 náčelnice ženských složek Sokola.

12. 1. 1856 - Zemřel v Modre **Ludovít Velislav Štúr** (* 29. 10. 1815 v Uhrovci) - slovenský národní buditel, jazykovědec, publicista a politik.

12. 1. 1861 - Zemřel v Praze **Václav Hanka** (* 10. 6. 1791 v Hořněvsi) - básník, filolog a národní buditel.

13. 1. 1961 - Zemřel v Praze **František Drtíkol** (* 3. 3. 1883 v Příbrami) - fotograf, malíř a grafik, v jehož slavném ateliéru byli mj. portretováni i prvorepublikoví presidenti.

14. 1. 1896 - Narodil se ve Svatém Kopečku u Olomouce **Karel Svolinský** (+ 16. 9. 1986 v Praze) - malíř, grafik, ilustrátor a scénograf.

14. 1. 1926 - Zemřel v Písku **August Sedláček** (* 28. 8. 1843 v Mladé Vožici) - historik, genealog a heraldik (stěžejní dílo *Hrady, zámky a tvrze království Českého I-XV*).

15.-17. 1. 1921 - Sjednocením Svazu československých legionářů, Družiny československých legionářů a Jednoty československých legionářů vznikla Československá obec legionářská, jedna z hlavních opor Hradu a nositelka tradic masarykismu. Od roku 1924 vydávala deník *Národní osvobození*, orientovaný na hradní křídlo.

(red)

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

VZNIK ČČSH

Milé děti, tentokrát je vaším úkolem vyřešit následující přesmyčky: správně seřadit písmenka ve slovech, která se týkají vzniku naší církve. Z těchto slov si pak vypíšete písmenka, označená v závorce, a získáte tajemku.

RMÍFORNE	(3)	KEČVESLOSÁKSN	(6)
NEŽLAZOÍ	(2)	ŽEÍNK	(1)
VÍRKEC	(3)	RÍČOÝV	(2)

(Řešení z minulého čísla: *Jména Ježíš*)

Jana Krajčírřiková

Z DIECÉZÍ

Charitativní koncert

Náboženská obec v Děčíně uspořádala charitativní koncert, jehož výtěžek měl směřovat pomocné škole pro mentálně postižené. Na akci vystoupila historická skupina říkající si Remdih, s krásným programem české gotické Vánoce a gotická evropská hudba. Pořadatele příjemně překvapila návštěvnost koncertu, kdy v modlitebně nešlo prakticky nalézt volné místo. Od sponzorů z řad děčínských podnikatelů a firem se podařilo shromáždit částku 13.500 Kč, k čemuž se přidal samotný výtěžek z dobrovolného vstupného a to 2500 Kč. Ředitel pomocné školy přijal částku s velkými díky a děti v tomto zařízení se mohou těšit na speciální školní lavice či nové hry do družiny.

Vladimír Volráb, kazatel Děčín

VÝSLEDEK KONTROLY

Zpráva o výsledku kontroly hospodaření ústřední rady ČČSH v ČR Finančním úřadem pro Prahu 6: Dne 13.června 2005 zahájil Finanční úřad pro Prahu 6 na základě § 29 odst.1) zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků ve znění pozdějších předpisů kontrolu hospodaření s prostředky poskytnutými ze státního rozpočtu od roku 2001 ČČSH. Protokolem čj. 180498/05/009680/2803-dot. 01,02,03,04 bylo dne 13.7.2005 zahájeno daňové řízení s ČČSH. Kontrola probíhala od 13.7.2005 do 14.11.2005. Zástupcem ČČSH v průběhu kontroly byl předseda CRFV Karel Potoček. Všechny požadované doklady byly ke kontrole řádně předloženy.

Zpráva o kontrole obsahuje celkem 33 listů. Obsahem kontroly bylo hospodaření s finančními prostředky poskytnutými ze státního rozpočtu na kulturní aktivity, příspěvky na opravy církevního majetku, státního příspěvku na platy duchovních, příspěvku na administrativu a ostatní věcné výdaje pro ČČSH.

Závěrečným protokolem č.j. 274031/05/006980/7766-dot/01 ze dne 14.11.2005 byl výsledek kontroly hospodaření s finančními prostředky ze SR ČR projednán s ČČSH s těmito závěry:

1. Daňovému subjektu nevznikla daňová povinnost.

2. Rozhodnutí o návrzích nebo námítkách nebudou vydána.

Karel Potoček, tajemník ÚR

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wucherlova 5, 166 26 Praha 6

Vedoucí redaktor: ing. Pavel Pánek, redakce: Dr. Helena Bastlová, Mgr. Jana Krajčírřiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123, mail: cesky.zapas@cesh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz